

Titlu original (eng): The only one

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
VALENTINE, IRIS

Lacrimi de fericire / Iris Valentine

București: Editura și Tipografia Alcris, 2022.

ISBN 978-606-736-475-0

I. Aurelian Micu (Editor)

II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111.31 = 135.1

Colectia „ROZ”

IRIS VALENTINE

Lacrimi de fericire

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

***Vă recomandăm ultimele apariții din
colecția "ROZ":***

Leslie Lafoy	-Să uităm trecutul	nr. 305
Judy Chapman	-Un bun început	nr. 306
Patricia Hill	-Prinsă în mrejele pasiunii	nr. 307
Hilary Wilde	-Marea de turcoaz	nr. 308
Shanna Michaels	-Doamna și politistul	nr. 309
Flora Kidd	-Mireasa căpitanului	nr. 310
Noelle Berry McCue	-Tărâmul îndrăgostiților	nr. 311
Karin Black	-Zbor cu peripeții	nr. 312
Iris Moore	-Măna destinului	nr. 313
Alison Fraser	-Dragoste în afara rațiunii	nr. 314
Laurien Blair	-Dragă Miranda	nr. 315
Karen Rose Smith	-Curcubeul speranței	nr. 316
Melanie Hurst	-În amurg	nr. 317
Lily Stevens	-Între doi bărbați	nr. 318
Anna Moines	-Reversul medaliei	nr. 319
Ann Cristy	-Licitația burlacilor	nr. 320
Anne Mather	-Mister și iubire	nr. 321
Jan MacLean	-Să uităm ce-a fost	nr. 322
Margot Dalton	-Minciuni înaintea săruturilor	nr. 323
Annabel Murray	-Dovada de dragoste	nr. 324
Jo Donnell	-Dincolo de tăcerea lor	nr. 325
Sandra Field	-Stânjenci sălbatici	nr. 326
Anna Moines	-Dragoste târzie	nr. 327

Capitolul 1

— O să vă coste cincizeci de „franci” în plus pentru fiecare etaj și pentru fiecare om ca să urcăm totul acolo sus.

Andie îl privi îngrozită pe muncitorul solid, care-și plimba guma de mestecat dintr-o parte în alta a gurii, cu un aer obraznic. Ceilalți trei care-l ajutau păreau preocupați de altceva, ca și cum jucau un rol pe care-l știau pe dinafară.

Ea se afla în New York abia de vreo oră și deja începeau problemele. În spate, se înălța imobilul în care urma să se instaleze, dar mutarea aceasta se anunța a fi mult mai scumpă decât prevăzuse.

Își șterse fruntea și-și ridică ochelarii de soare în creștet.

— Nu mai înțeleg nimic. Ieri, când am plecat din casa mea din Winston-Salem, ne înțeleseserăm asupra unui pret.

— Asta era înainte să știm că vor fi de urcat patru etaje, îi explică pe îndelete omul.

El știa bine că ea va fi obligată să cedeze.

Andie se încruntă și spuse, accentuându-i cu bună-știință intonația din sud:

– Acesta-i frumosul New York! Dacă aş fi angajat niste oameni de pe la mine, ei s-ar fi ținut de cuvânt!

Bărbatul nu păru deloc impresionat. Evident, singurul mijloc de a-şi vedea mobilele urcate în apartament era să-i plătească acestui individ suma exorbitantă pe care o cerea.

– Ia să vedem, zise ea furioasă: trei etaje înmulţite cu o sută cincizeci...

– Patru etaje, doamnă...

Omul arătă spre treptele ce duceau la uşa de la intrare încadrată de două statui floroase de piatră. De ce n-ar putea ele să prindă viaţă dintr-o dată, şi să-i sperie pe bandiţii ăştia!

– Asta este hoţie curată! protestă ea zadarnic.

Privi cu disperare în jurul ei, ca pentru a găsi vreun ajutor.

Dar o singură persoană tocmai ieşea din clădire, un bărbat ducând în braţe un copil de doi ani care-şi suga degetul.

La început el nici n-o văzu, pentru că privea nerăbdător spre stradă. Când în sfârşit luă cunoştinţă de ceea ce se petrece la picioarele lui, schiţă un zâmbet politicos.

– Vă mutaţi aici? întrebă el.

Privi cu îndrăzneală chipul încruntat al fetei, cu părul roşcat ce zbura în vânt, silueta suplă şi picioarele lungi îmbrăcate în niste blugi ponosiţi.

Ochii lui aveau o licărire aprobatoare care poate ar fi tulburat-o dacă n-ar fi fost mai întâi fascinată de culoarea lor unică, de un brun-auriu asemănător cu părul. Combinaţia aceasta extraordinară o blocă pentru moment, încât nu reuşi să răspundă imediat. El era de talie mijlocie, suplu şi viguros, iar înfăţişarea lui seducătoare era pusă în valoare de croiala clasică a hainelor, o croială impecabilă. Semăna cu un afiş

publicitar dintr-o revistă de modă, dar arăta chiar mai bine. Înfăţişarea lui rafinată emana o energie şi o vitalitate tipic masculine.

Privirile li se întâlniră şi parcă un fluid electric trecu printre ei, fluid întrerupt însă de căătorul de mobilă.

– Asta face patru etaje, ori patru oameni a câte o sută cincizeci de om şi de etaj.

– Data viitoare probabil că o să număraţi şi fiecare treaptă! se enervă Andie.

– Cincizeci şi trei, anunţă noul-venit.

– Ce?

– Cincizeci şi trei de trepte, până la ultimul etaj. Şi n-o să vă fie deloc uşor să urcaţi divanul ăsta cotind la fiecare palier.

– Trebuie să mă duc să văd! sări muncitorul repezindu-se în casă.

Andie oftă, dar bărbatul cu copilaşul în braţe zâmbi. Coborî treptele ca să ajungă la nivelul ei, şi zâmbetul lui parcă radia căldură. O atrăgea ca un magnet, nu se simtea în stare să-şi întoarcă privirea. În ciuda faptului că arăta atât de seducător, în comportamentul lui exista şi ceva hazliu. Copilaşul din braţele lui crea un contrast uimitor cu eleganţa bărbatului, îmbrăcat cum era într-o salopetă veche din catifea albastră, cu cămăşută alb cu albastru pătată toată, cu sandăluţele lui pline de noroi. Bărbatul părea că nici nu-şi dă seama de mânuţele murdare ale copilului agăţate de gulerul lui imaculat. Ai fi zis că tocmai se pregătea să prezideze un important consiliu, cu condiţia să-l scape cineva de copilaşul agăţat de gâtul lui.

– Înţeleg că dumneata te muţi deasupra mea?

– Da. Eu sunt Andie Maguire.

– Sunt George Demarest. Iar el este Jose Carmichael, zis Argint-Viu sau pur și simplu Vif...

Micuțul o privi cu candoare atât de dezarmantă încât ea îi zâmbi. Avea o clăie de păr castaniu și niște ochi albaștri care nici nu clipeau privind-o.

– Câți ani are?
– Doi ani... Și iată că, din cauza lui, sunt în întârziere la un important dejun de afaceri, adăugă el nervos.
Privi în lungul străzii, apoi își privi ceasul.

– Aștepți pe cineva?
– Pe verișoara mea Mindy, răspuse el pe un ton vag.
Mama copilului.

Micuțul începu să se zvârcolească în brațele lui și George îl strânse mai tare, cu un oftat de exasperare.

– M-a rugat să am grijă de el. A zis că lipsește vreo oră...
Andie îl privi cu oarecare curiozitate, întrebându-se de ce își luase el răspunderea acestui copil. Nu reușea să se obișnuiască deloc cu contrastul existent între acest bărbat atât de elegant și seducător și puștiul care se tot zbătea în brațele lui.

– Sunt sigură că verișoara dumitale va ajunge curând.
– Eu nu prea sunt atât de sigur... Asta mi-a spus-o acum trei zile.

Andie făcu ochii mari.

– Vorbești serios?

El nu-i răspuse, și ea înțelese că era adevărat. Părea totuși că el mai spera s-o vadă sosind la timp pe verișoara lui, ca să poată ajunge la întâlnirea de afaceri.

În clipa aceea, apăru muncitorul cel solid.

– O să facă o sută de dolari pe palier.
– Asta-i culmea! exclamă Andie.

Îi aruncă noului său vecin o privire acerbă.
– Îți mulțumesc nespul!

– Îmi pare rău... murmură acesta mecanic.

Era evident că nu-l interesau problemele ei, îi erau de ajuns ale lui.

Căătorul se scărpină în cap și-și trase creionul de după ureche.

– Nu-i vina lui. Aș fi observat și eu când am fi început să cărăm mobila... la să vedem cât face asta; va să zică, o sută cincizeci înmulțit cu patru...

Scrise la repezeală o cifră.

– Două mii cinci sute, de plătit în avans.

Andie fu cât pe ce să se sufocă.

– Două mii cinci sute?

Nefiind altcineva către care să se întoarcă, îl privi cu speranță pe George Demarest.

– L-ai auzit pe tipul ăsta? Încearcă să mă fure!

Omul la care se referea protestă:

– Ce insinuai, domnișoară? Trebuie să trăim și noi! Poate vreți să vă las toate lucrurile aici, pe asfalt?

– N-ai îndrăzni să faci asta!

– Nu? O să vedeți! Hei, băieți, ajutați-mă să descarc!

Se duse la camion și începu să-și pună în aplicare amenințarea. Andie, depășită de situație, privi cum măsura ei de cea a aterizează pe o pubelă, urmată de fotoliul ei preferat, de rafturile bibliotecii, de cuilele cu discuri, veselă, cărți, adevărate comori pentru ea, și în sfârșit, palmierul ei pe

– Sunt George Demarest. Iar el este Jose Carmichael, zis Argint-Viu sau pur și simplu Vif...

Micuțul o privi cu candoare atât de dezarmanță încât ea îi zâmbi. Avea o clăie de păr castaniu și niște ochi albaștri care nici nu clipeau privind-o.

– Câți ani are?
– Doi ani... Și iată că, din cauza lui, sunt în întârziere la un important dejun de afaceri, adăugă el nervos.

Privi în lungul străzii, apoi își privi ceasul.

– Aștepți pe cineva?
– Pe verișoara mea Mindy, răspuse el pe un ton vag. Mama copilului.

Micuțul începu să se zvârcolească în brațele lui și George îl strânse mai tare, cu un oftat de exasperare.

– M-a rugat să am grijă de el. A zis că lipsește vreo oră...
Andie îl privi cu oarecare curiozitate, întrebându-se de ce își luase el răspunderea acestui copil. Nu reușea să se obișnuiască deloc cu contrastul existent între acest bărbat atât de elegant și seducător și puștiul care se tot zbătea în brațele lui.

– Sunt sigură că verișoara dumitale va ajunge curând.
– Eu nu prea sunt atât de sigur... Asta mi-a spus-o acum trei zile.

Andie făcu ochii mari.

– Vorbești serios?

El nu-i răspuse, și ea înțelese că era adevărat. Părea totuși că el mai spera s-o vadă sosind la timp pe verișoara lui, ca să poată ajunge la întâlnirea de afaceri.

În clipa aceea, apără muncitorul cel solid.

– O să facă o sută de dolari pe palier.

– Asta-i culmea! exclamă Andie.

Îi aruncă noului său vecin o privire acerbă.

– Îți mulțumesc nespui!

– Îmi pare rău... murmură acesta mecanic.

Era evident că nu-l interesau problemele ei, îi erau de ajuns ale lui.

Căătorul se scărpină în cap și-și trase creionul de după ureche.

– Nu-i vina lui. Aș fi observat și eu când am fi început să cărăm mobila... Ia să vedem cât face asta; va să zică, o sută cincizeci înmulțit cu patru...

Scrise la repezeală o cifră.

– Două mii cinci sute, de plătit în avans.

Andie fu cât pe ce să se sufocă.

– Două mii cinci sute?

Nefiind altcineva către care să se întoarcă, îl privi cu speranță pe George Demarest.

– L-ai auzit pe tipul ăsta? Încearcă să mă fure!

Omul la care se referea protestă:

– Ce insinuai, domnișoară? Trebuie să trăim și noi! Poate vreți să vă las toate lucrurile aici, pe asfalt?

– N-ai îndrăzni să faci asta!

– Nu? O să vedeți! Hei, băieți, ajutați-mă să descarc!

Se duse la camion și începu să-și pună în aplicare amenințarea. Andie, depășită de situație, privi cum mâșua ei de cea a aterizează pe o pubelă, urmată de fotoliul ei preferat, de rafturile bibliotecii, de cuilele cu discuri, veselă, cărți, adevărate comori pentru ea, și în sfârșit, palmierul ei pe

care-l sprijiniră neglijent de grilajul gardului. Ochii ei aruncau fulgere ucigătoare, dar bărbatii îi ignorară cu stoicism furia.

— Ce o să faci după plecarea lor? întrebă George, curios.

El încerca în continuare s-o zărească apărând pe verișoara lui dispărută. Andie ridică din umeri.

— Nevoia te învață. O să găsesc eu ceva.

Disperarea ei creștea însă pe măsură ce pachetele se îngrămădeau în stradă.

— Cutiile astea pot să le car chiar eu, remarcă ea cu voce tare ca să-și mai dea curaj.

— Și divanul? Și etajerele? întrebă George.

— Și biroul? interveni căătorul. Ce-o să faciți cu ele? Ei?

Ea privi întrebător spre George care însă ridică din umeri.

— A marcat un punct, recunoaște, remarcă el.

Disperată, Andie spuse:

— Mi-ar trebui niște catări ca să urc toate astea.

— Așadar, ce facem? întrebă nerăbdător muncitorul. Pe aici nu prea sunt catări!

— Așa este, recunosc eu. Nu sunt decât măgari!

Grăsanul se înfurie și-și chemă oamenii care scoteau din camion ultimele pachete.

— N-am să stau aici ca să fiu insultat. Veniți încoace, băieți, plecăm!

Andie rămase pe poziție. Ar fi fost prea umilitor să cedeze tocmai acum când camionul se îndepărta, lăsând-o să mediteze asupra sorții ei. Se prăbuși pe divan, deși considera că este foarte nepotrivit aici, în mijlocul străzii. Nu mai avea decât să se apuce de treabă. Cutiile de carton erau

îngrămădite într-un echilibru fragil, desul de periculos, unele peste altele. Își luă deci avânt și încercă s-o ridice pe prima, fără niciun rezultat. Descurajată, ridică privirea spre George Demarest care o contempla cu un ochi critic.

Până acum, el nu-i fusese de prea mare ajutor, drept care ea nu-i ceru părerea.

— Pot să fac și eu o propunere?

— Nu, răspunse ea sec. O spinare solidă mi-ar fi mai de folos.

Apucă o altă cutie de carton pe care, de data asta, reuși s-o ridice câțiva centimetri, dar era totuși prea grea, și o lăsă să cadă la loc pe canapea.

— Dumneata ești încăpățănată ca un catâr, zise George. Nici nu vrei să ascuți ce vreau să spun.

Cu Vif pe brațul stâng, el ridică fără probleme cutia grea care aterizase pe genunchii lui Andie, și o puse jos.

— Pot să mă așez și eu?

Ea oftă și-i arătă locul de alături.

— Dacă vrei.

George se așeză, îl instală pe micuț între ei, și exclamă:

— Dar chiar că ai accent din sud.

— Firește. Ce este așa de caraghios?

— Credeam că te prefaci pentru ca bandiților ăstora să li se facă milă de dumneata.

— Nu este genul meu... ripostă ea cu demnitate.

Accentul specific dădea vocii ei profunzime și femininitate. Știa că multe femei se folosesc de asta. Dar pe ea cum putea s-o acuze de o stratagemă atât de ridicolă? Îl privi pe George cu un aer bănuitor.

- Te afli aici ca să mă insultî sau ca să mă ajuti?
- Ca să te ajut, firește.
- Atunci, gata cu trîncăneala, la treabă!
- Ce nerăbdătoare ești! Probabil că lucrezi ca reporter sau redactor la vreo revistă oarecare...

Andie trecu imediat în defensivă.

- De ce spui asta?
- Pentru că ziaristii au în general programe și termene foarte stricte. Întotdeauna mi s-au părut grăbiți și înclinați să ia decizii rapide și adeseori incorecte!

Ea îl privi, uluită.

- Sunt redactor la o revistă, mărturisî ea, neluându-i în seamă zâmbetul triumfător. Acum însă scriu scenariul la o comedie muzicală intitulată Zi după zi. În principiu, ar trebui să încep lucrul mâine dimineață, dacă reușesc să mă mut până atunci. Așadar, mă ajuti sau nu?

Deodată, Vif care între timp privise cu interes evident grămada de cutii, se prăvăli de pe canapea și începu să scotocească în cutia cea mai apropiată. George îl recuperă repede și se așeză din nou la locul lui. Copilul o privea pe Andie cu un zâmbet irezistibil.

- Dlăguță, tanti...

Andie îi zâmbi la rîndul ei.

- Și tu ești draguț, iubitule. Dar deocamdată...
- Mie-e foame, continuă nestăpînit copilul, scuturându-l pe George de mîneacă.

- Nu acum.

- Vleau să mînînc! insistă Vif.

Dar George nu-i dădu atenție.

- Iată cum o să facem, începu el pe tonul omului de afaceri care era.
- Vleau să mînînc! Vleau mîncale!

Copilul încetă dintr-o dată să mai ceară și începu să plîngă zgomotos.

- Îi este foame, zise Andie, mîngîindu-l pe cap.
- Și mie îmi este, dar acum nu ăsta e cel mai important lucru.

George scoase din buzunar un pachetel cu stafide pe care Vif îl apucă imediat. Apoi trecu în revistă lucrurile depuse pe trotuar.

- Deci, sunt cincizeci și opt de cutii de carton pline... calculă el rapid. Ia să vedem... Vom duce canapeaua la sfîrșit. Măsuța de ceai nu prezintă nicio dificultate, nici lampadarele... Cu biroul, o să avem o mică problemă la fiecare palier, dar dacă-l luăm într-o parte... o să meargă... zise el, triumfător.

Vif își îndesa lacom stafidele în gură. Începu să scotocească prin buzunarele lui George până când proviziile acestuia se epuizară.

- Nu mai sunt, zise Vif pe un ton plîngăreț.
- Fii cuminte. Terminăm repede treaba aici și apoi o să mîncăm.

Copilul fu foarte dezamăgit, dar curînd cutiile de carton îi atraseră din nou atenția.

- Așadar, care este verdictul? Întrebă Andie.

George se uită la ceas.

- Eu am o întâlnire într-o oră. Trebuie ca până la douăsprezece și jumătate dumeata să fii instalată, deci în exact șaizeci și șapte de minute și patruzeci de secunde.